

Kaskötő István

Új isten

néhány vers
ennyire futotta

Új isten
Kaskötő István

néhány vers
ennyire futotta

Kiadó
Kaláka Szépirodalmi Folyóirat
Kaskötő István

Nóra lányomnak
nagy, nagy szeretettel

ISBN: 978-1-989073-10-0

Ébresztő

Mikor a kakas szól,
rikkant, hogy hasadjon a hajnal,
mikor messzi távolból
hajókürt bög riadt jajjal,
mikor csupromból friss
kávé illata szál, ébreszt...

Szoktatom szemeim
csupasz papírhoz,
tudatom visszatér...

Élek.

Rendet teremtek asztalomon,
agyamban...

Jó reggelt Világ.

Jó reggelt Élet

Alássan jelentem,

én az örökös közlegény,
szolgálatra készen,

épen, ébren.
Csodák csodájára
ismét megjelentem.

*A nyolcvanötödik születésnapra
magamnak ajánlva*

Mikor én e világra jöttem,
még csak nem is harangoztak.
Tikkasztó nyári éj volt,
bódult álomban aludt a falu
– aratás időben rövid az éjszaka.
Aludt a községháza is..., meg a
paplak,
benne a pap, meg a papné,
a kuckóban a kiscseléd
hímzett papucsról álmodott.
Aludt az egész nyomorult világ,
senki, de senki nem tudta,
hogy a borbély mesteréknél
gyereket várnak.

Két jaj között a bába még
vacsorázott,
benne volt az alkuba'
két pengő, meg a vacsora.
Lekváros kenyér.
Jobb, mint a semmi,
ja, kérem, ez az év 1929 volt,
üres kamra...

Halkan sustorgott a fürdővíz
a nagy fazékban,
fogyóban volt már a csutka
a tűzhely alatt,
s csak a fájdalom...,
a gyerek meg sehol.
A bába csak a vállát rántja...
úgy még sose volt.,
aztán elharapja a szót.

Mire megvirradt – abrakadabra –
lettem egy anyakönyvi adat...
egy sorszám a számtalan névsoron
és listán,
szerényen meghúzódva úgy
a közepe táján, a „K” betű alatt.

Suttyomban bejártam a fél világot,
a Szárazértől a Csendes-óceánig,
de mintha ott se lettem volna,
lábam nyomát befűtta az idő szele.
Üres tarisznyámban
nyolcvanöt évem, mint mázsás
béklyó,
a fájós vállamat húzza...,
én meg titokban a jó öreg
Ózra kacsintva,
még új tavaszokról álmodom,

de tudom...

Ahogy jöttem, úgy megyek majd el,
szinte észrevétlenül...
se vastaps, se ováció...

még csak nem is harangoznak.

P. S.

*Kérem tisztelettel,
mentségemre legyen mondva,
százharminchárom fát ültettem el.*

Új isten

Baranyi Ferencnek ajánlom

Megéltem én már sok jót,
meg rosszat is,
elmúltam jócskán nyolcvanéves,
ilyenkor úgy szokás,

hogy megbocsátást kérve
a tékozló hívő megtérjen istenéhez.
Sírva, jajongva mondja,
sorolja bűneit,
az egyházra hagyja vagyonát
s papja álszent pofával
lila tintával,
kitölti a nyugtát.

Elhatároztam tehát,
hogy ki ne maradjak,
feláldozván ateista elveim,
alkut próbáljak kötni,
hogy ha majd jön a csónak...
ha majd kérik a kulcsot,
ha majd húzzák a harangot,
ha majd jön az idő,
hogy viselt dolgaimról
az isten előtt számot adjak...

Aha! De melyiknek?

Annyi van, mint a nyű,
a lista végtelen!

Évezredekre visszanezve
a számuk számtalan...

Nap, szél, meg tűzben lakó
kegyetlen istenek.

Csak a görögöknél tucatszámra van,
nem is számítva a félisteneket...

mind a hét Sintó, Allah,
a táncos Siva...

az ördög tudja hány?

Na... és a MINDENHATÓ?

Hogy ki ne hagyjam,
hiszen ma ő van nagy divatban!

Meg kell, hogy mondjam,

nekem egyik sem tetszik.

Ezeknek valljam meg a bűneim?

*

Ma hajnalban, félálomban

tudatom, érzékeim teljes birtokában

elhatároztam,

hogyan elvetek minden létező,

elhasznált és használatban lévő,

tagadott, vagy elismert,

regisztrált és imádott istent!

Majd követve az évezredek szokást,

csinálok én magamnak,

egy testre szabott,

modern, demokratikus,

emberszabású humanista,

nekem tetsző, barátságos istent.

Mert...

Legyen az én istenem egészen más!

Az én istenem éljen egy tanyán.
Termeljen búzát, tengerit.
Legyen neki két szép legelésző lova,
az egyik deres, a másik fekete...
csak dísznek...
Traktorra húzza a barázdát.
Legyen kövérkés, mosolygó felesége,
jó szakács...
tejfölben csucsogó túrós csuszát
kínáljon,
ha beugranék éppen arra járva.
Legyen a fia kalauz a bécsi gyorson
– megfeszítés kizárva –
a lánya legyen manikűrös,
piros rózsát tűzzön, szép szőke
hajába
és álmodjon gügyögő kisbabát.

Vagy, lakjon az én istenem
a külvárosban.

Egy rozsdás autóröncs telepen.
Legyen két kutyája, Néró, meg
Brutus.

Tömjön vadkendert pipájába...
almaborral kínáljon, és meséljen
régmúlt időkről, mikor a világot
járta,
mikor tengerész volt,
meg hamiskártyás.

Ilyen legyen az én istenem.

Lehet szakálla, borzos, hosszú hajjal,
vagy kopaszra borotvált,
csupasz, mint egy tojás.
Borítsa vállát tóga, vagy suba,
farmert viseljen, vagy tunikát...

Nekem tök mindegy,
csak legyen humora.

Ne vessen velem buta vicceken...
álljon tótágast
hűvös nyári záporban,
csípje meg a szép lányok arcát,
mondjon nekik szépeket és
koldusnak adja fele vagyonát.

De mindenek előtt
NE ITÉLJEN!
Hümmöghet rosszallóan,
annyit megtehet,
de ne fenyítsen pokollal, kárhozattal,
nem kell, hogy megbocsásson.
Elég, ha annyit mond:
„ilyen az élet öregem”,
vagy hasonló marhaságot.

Legyen békességes

mint én magam.

Utálja a fegyvert, meg a háborút.

Ne adja áldását a gyilkoláshoz

legyen az bármi nemes cél.

Ne hozzon rám pestist, özönvizet,

ne öljön hívságból, mert nem

imádják.

Legyen egy kicsit szerény,

és vallja be, hogy elkurta a teremtetést

(ha egyáltalán ő csinálta).

Az én istenem...

ne legyen az EGY és MINDENHATÓ!

Az egyszemélyes, totális hatóság

sose vezet jóra,

legyen az isten, vagy ember...

Ámen

Ilyen lenne az én istenem...

*

Tudom, hogy másnak is tetszene,
én nem vagyok irigy,
megosztanám jószágát, borát,
humorát.

Ölelhetné más is, ha vigaszt keresne,
jó szót, biztatást.

De lenne egy feltételem.

A hívek, ha összejönnek mind
– legyen bármily népszerű – ,
nem lehet több, mint egy tucat.

Mert tudjuk jól a történelemből,
mi lesz, ha a jó hír terjed.

Mint a kovász, ha erjed,
nő a hívő sereg.

Előbb utóbb egy marketing zseni

nagy csindarattával bejelenti,
hogy neki a választott prófétának,
Mózes atyánk jeles utódjának
az én haverom,
a tanyán lakó,
farmernadrágos, gyalog járó isten...
személyesen tollba mondta, hogy,
„hogy ityeg a fityeg”
És majd az új testamentum,
díszes bőrkötésben,
az új isten által, sk. dedikálva,
digitálisan prezentálva, áldva...
– ára csekély, harminc euro
hatvan,
siessen kérem, míg a készlet tart
–
kapható minden könyvesboltban.

S akkor én, a bohém,

istent csináló vén tahó,
csalódva ismét egy ideában
eltűnök a balfenéken,
és maradok alázattal, mint
a maga csinálta istent is tagadó,
a megtéríthetetlen,
hitetlen, magának való,
bánatosan vidám,
optimista,
ateista...
Kaskötő Pista

*

Augusztusi reggel

Hűvös harmatban mossa arcát
az augusztusi reggel...
Még lebeg a köddunyha
a cserjés fölött,

De már zajos szárnyas csapat
ébreszt, rigó rikkant,
vörösbecy, kék-szajkó
dicséri az Urat.

Kósza kis veréb oltja a szomját,
majd fürödni támad kedve.

Borzas kis fejét a vízbe mártja...

Egy bamba béka bámulja

– mily buta dolog – gondolja.

Nem lenne könnyebb csak ülni
benne?

Bár néha repülni volna jó...

mint a fecskék.

Röptébe' fogni a jó falatot...

folytatja a Herceg a gondolatot...

Nem csak így várni, csak várni...

Csak várni.

Hát nem szomorú,
mindenki mást szeretne...
A komikus drámát mímel
tapsot vár a Hóhér, meg ovációt.
A szegény gazdag,
a gazdag meg ...
még gazdagabb szeretne lenni.

Gond

Fülemben ég a csend
riasztó zajjá nő a semmi,
hallom, hogy gondom gonddal
kergetődzik.
Iszonyú robajjal vágódik
homlokomhoz,
s aztán, mint a többi,
megoldatlanul, némán,
osztódással szaporodik.

Fáj a csend ébresztő neszekre várok,
hallom, hogy a macska szíve dobog,
álmában mosolyog.

Ébredj, kérj enni!

Szolgád vagyok. Kívánj, parancsolj.

Egeret fogok.

Fára mászok neked, ülök az
ablakdeszkán...

Ébredj, lusta dög, az irigyed vagyok.

Neked a számok semmit
sem jelentenek,

Bankkönyved mindig
egyensúlyba' van,

S hogy békében, gondtalan légy

Rádásul még ki is miskároltattalak.

Sem ura, sem szolgája...

Kedves, meg hogy Tisztelt, írod...
Leveled, ha jön, derűt áraszt,
szép szavak, képek messzi partokról,
mint flaskába zárt üzenet.
Csak azt az Urat, azt ne írnád oda...
Tudom, ma újra divat, szokás,
etikett,
rongy-rázós címek, meg rangok
világában
a fene se tudja minek,
de, hidd el barátom,
sem ura, sem szolgája én nem
vagyok senkinek.

Voltam elvtárs, társtalan és hűtlen,
testvér is egyszer,
bár azt jobb feledni,
amigo, tovaris... Hej You!
Sir meg mister.

Tiszteltek is elvétve, csak úgy
mellékesen,
főleg adót, ha kértek,
ami gyakran hátralékban volt...
volt, aki küldött durván,
el a balfenéken...
cím meg rang nélkül, azt se bánom,
hiszen... hidd el barátom,
sem ura, sem szolgája én nem
vagyok senkinek.

Szegény a nyelv, sajna.
Nincs választás, benne egy
szégyen-történelem lapul,
hol az ember vagy szolga volt,
vagy Úr.
Cifra egy világ, a pap az Úr
szolgája,
a népnek ő a tisztelendő Úr.

Az Urat dicséri, felfelé nyal,
lefelé tapos,
míg üres vigaszt ígér a
nincstelennek,
de ez ma már nem az én világom,
hidd el barátom,
sem ura, sem szolgája én nem
vagyok senkinek.

Urak, ha jönnek új szolgát keresve
s lesz elég, tudom önként
talpnyalók.

Helyet cserélve néha,
de a szabályt betartva,
szolga fel, úr lefelé...

hamis cím, önámítás...

Ez kell a népnek – honfitársak.

De te, kedves idegen, ha írsz, hát
légy jó és hadd az urat,

kell az a fenének
s ha valaha netán hittem is
magamról,
bűnömet szánom-bánom...
és hidd el barátom,
sem ura, sem szolgája én nem
vagyok senkinek.

Tavaszi emlékezés

Átok

Háború volt!
Aztán annak is vége lett.
Tizenhat éves bölcsen
ítéletet mondtam a világ felett.
Haraggal, üres gyomorral
míg görbére nyomott
a csere-zsák,
s míg lukas cipőmben

hólé csucsozott,
májust kívántam, napsütést,
simogató szellőt...
s átkoztam az istent meg minden
fegyver viselőt...

Harag

A kövér paraszt csak krumplit adott
mikor én szalonnát
meg húst akartam...
fitymálva gyúrte anyám kopott
gúnyáját és panaszkodott.
Ütni lett volna kedvem,
de vártak otthon, négy nap
meg négy éj az út oda...
Az éhség nagy Úr szokta mondani
Anyám
és az én uram acsarkodott,

lázított, hajtott!

A kormos vagon tetején

ketten kapaszkodtunk

a FÉLELEM meg én

– ahogy az éj leszállt –

ment a vonat lassan, ki tudja miért

néha meg-megállt.

Valahol a sötét horizont mögött

Szolnok bújt, mint egy bűnös,

kit rossz útra vitt a sors.

A Sors, az az ostoba véres kezű

vaksi ribanc

röhögve várt a Tisza fölött

s a vézna, fáradt alig-ember,

– csupán egy kölyök, aki voltam –

álmok nélkül, arasznyi múlttal,

én csak haza vágytam.

Mindegy, hogyan csak már

túl lenni a szén-lapátolós

pokol kapuján –
hol nyugat meg kelet oly könnyen
helyet cserélt.

Pest vagy Szibéria –
perdült a szerencsekerék.

A vesztes? Hogy mennyi volt
örök titok marad.

Keletre vitte őket az új rokon,
testvéri gonddal,
tábort vert nekik túl az Urálon.

Hol egy ezredév előtt pogány papok
fehér paripát áldoztak, most
vörös oltáron ezernyi jajjal
egy sötét múltat kísért, az
elfelejtett, porló csont halom.

Remény

Az égő város, csípős füst emléke

meg bennem lebegett,
de életre vágytam,
meg tavaszra, jó szagú ligetben
lila orgonára, talán egy mesebeli
piros pöttyös, padon üllő,
szíves-lelkes,
kerek arcú lányra.

Honorárium helyett

Babérból font koszorút adnék én
s vele száz csengő aranyat,
de szegény vagyok,
zsebemben pöszmösz,
meg egy madzag darab...
Babér sem nő hol én gazdálkodom.

Hűvös reggelem már későre jár,
kalapot emelnék, de az sincs nekem,

sort sorra rakva köszöntelek
helyette,
tudom nem sok, de mit tegyek?
Szégyenkezésre így sincs okom.

Őszi szél dobol az ablakon.
Itt bent a szépség és a jó lakik,
asztalomnál ül velem az egész család,
testvér és rokon, számtalan...
Szépszó-szövő, kedvenc dalnokom.

Mérföldeken túl

Mérföldek ezrein túl, egy más
világban,
lázadó szívvel gyújtok új tüzet,
míg Ti tömjénes cifra körmenetben,
imádjátok petrifájd jobbját.

Nem a nagy királyra emlékezem,
azt megteszitek Ti, igaz hívek!
Mert divat most újra a szent
imádat...

Kertemben örök láng ég, amíg élek,
a felkoncolt ezrek emlékének.

A Testvéreknek ég e láng,
kik csak egy törvényt tudtak.
Éltek, mint apáik,
s áldoztak puszták szabad
népeként az ősi isteneknek...
Hitük erény volt, majd bűn lett
s a bűnösnek... pusztulni kellett.

Míg Vajk, az ifjú király,
gőgös papok, idegen urak lábainál
keresztvíz alá hajtotta okos fejét,
már gyűltek a hittérítő hadak,

– tán éppen Tesszár mezején –
hogy karddal, karóval... nem
bibliával!

Új isten, új hit, új rend, új törvény
nevében pogány magyart irtsanak.

Azóta is, az ezer véres év alatt,
– dicső történelem – mondják,
a NEMZET nevében ölte
magyar a magyart.

Mennyi szenvedés, mennyi jaj!

Égjen e láng... – míg élek –
Elveszejtett pogány ősök,
karón pusztult jobbágy,
bogumil paraszt,
lázkodó, vándor céh-legény,
bujdosó kuruc, Jakobinus barát...
mind megannyi jobb sorsra vágyó

testvér emlékének.

Qana

Aludj, gyermekem. Aludj.
Ez áldott anyaföld lett a bölcsőd...
sikoltó szirénák zúgnak feletted
végső altatót
s ha majd a tűzpiros hajnal jön,
jeltelen, tömegsírban temetnek el.

Történelmet írnak, könnyel, vérrel...
hadvezérek, hamis szónokok,
míg gyilkosod – isten választott fia
e részeg világgal együtt –
egy újabb győzelmet ünnepel.

Állj fel, Barátom!

Sárközi Lászlónak
Változó világba születted,

itt lesütött szemmel,
alázattal már semmire se mész.
Ember vagy és Költő, ne feledd
szavakból kovácsolt létrán
jutottál ide fel.
Az utca krónikása vagy.
Korgó gyomorral,
bűzös kapualjban vetett hideg ágyon
álmodtál emberi álmokat,
meleg otthont, kenyeret.
Jó szót, ölelő karokat.
Rendőr csizma,
tisztos polgár utálata edzett
azzá aki vagy.
Álld a sarat Barátom,
századok szégyenét
hordod vézna válladon...
légy erős a vég sajnós még messze
van.

*

Ma a szupermarket előtt
két rendőrautó állt,
ajtajuk tárva nyitva,
megrakva ünnepi áldozattal.

Gyűjtenek.

Ahogy a zacskómat, néhány kanna
jó olasz levessel

– ennyire futotta –

a halom tetejére tettem,

a cigányképű rendőr megköszönte.

Happy Holidays!

...vajon a pesti rendőr most mit
csinál?

*

Szobám sötét. Éjfél is elmúlt tán...
agyamban szavak kergetőznek,

gondolattá állnak össze,
majd szerte hullnak.

Lámpát kéne gyújtani... papírt,
tollat...

de most jó így mozdulatlanul,
semmi se fáj.

A macska dorombol a lábamnál,
künn a hó hull...

nyolcvanharmadik telem rám
köszönt.

Meddig még?

Oh, én bírnám...

csak a HIVATAL meg ne sokallja.

*

Az ÖREG tanácsot ad,
ez már így szokás,
kéretlenül gyakran és a fül süket...
de a szabály az szabály,
szóval halld a prédikációt:

Lehet szerénynek lenni az erény,
de alázattal ajtó mögött állni,
kalappal kézben jó szóra várni?
Soha!

Játszottad a szerepet,
amit rád mért a rendező.

Elég volt!

Ember vagy és Költő ne feledd!

Tőled a mindenség pereme,
minden irányban
egyenlő távolságban van.

Te vagy a közép, a tengely.

Fölötted a kék égbolt... semmi, senki!

Se ember sem isten

kit megkövetni kell.

Nem vagy se több sem kevesebb,
mint bárki más...

Egyén, egyedi, Unicum, copy righted
és másolhatatlan.

Tudjuk ki vagy, versed olvasva,
számon van tartva,
dedikálva az örökkévalóságnak.

PROCRASTINATIO

Én a csúcsra sosem jutottam fel
a völgyben éltem, hol csendes víz
folyik,
hol hűs az árnyék és lusta a nyár,
hol télvíz idején, rőzse parázson
dér csípte krumplit sütött az anyám.

Teli hassal hányszor álmodoztam...
majd, ha jóra fordul az idő
egy pár jó bakancsra szert teszek,
s megmászom a csúcsot, hogy
messzi lássak.

Vágyat tápláltam,

tervet tervre raktam,
láttam már magam
süvítő szélben állni egyedül,
lenézni a szédítő mélység fenekére,
a csúcson állva, büszkén és csodálva.

Bakancsom nem egy volt
s mind lassan elkopott
a göröngyös úton topogva oda s
vissza

és a csúcsra mászás terve?

Rendre elhalasztva

– na, majd, ha jobbra fordul az idő

–

mondtam magamnak

s el is hittem már, hogy tudnám,

csak várni kell.

Közben az évek egyre múltak,

fájós térdeim gyakran
megbicsaklanak.

Nézem a csúcsot... most ismét hó
födi

– majd, ha jobbra fordul az idő –
mondom magamnak...

Éljen a Köztársaság!

Ez már egy más ország, mondják
s lassan el is hiszem,
hiszen törvénybe hozta már a Ház,
hogy mától mindenki egyet ért.
Kivéve persze mind azt a ki nem,
de ugye, hallgat a polgár...
túlélni mindent,
régén megtanulta már.
Nem is oly régén, vigyázó szeme
Moszkvát figyelte,

Most a pápán függ, kancsali
vigyorral,
szaporán keresztet vetve.

Számadás

Se kutyabőröm se bibliám,
borbélymester volt az apám,
nem főispán.

Magyarnak is csap ippeg hogy
magyar vagyok,
sem Ős-, sem Igaz-, sem Jó-
magyar...

Még nemes sem vagyok.

Nem vagyok Vajktól
származott csuhás pápista.

Elkárhozott vagyok.

Pogány paraszt, egy eltévedt
eretnek,

kertemben csúszok-mászok
térdemen,
ott is magot s nem keresztet vetek.

Kardot sem fogtam,
– békében telt el életem –
oláht, cigányt,
de még zsidót sem öltem,
Csurkát is csak hírből ismerem.

Hazám, hol kínok közt szült az
anyám
oly messzi van!
Szomszédom olasz, spanyol,
sváb meg kínai,
s ha netalán kérdezi valaki,
azt mondják rám: "magyar".

Se ős-, se igaz-, se nemes,

csak egy közönséges,
ki annyi év után,
még ma is magyarul számolja,
hányan vannak,
ha a ködös őszi alkonyatban
zajos gágogással délre húznak
a kanadai vadludak.

Szeretni, tudni kell

Szeretni, tudni kell
mint járni, kelni
enni, inni.

Ébren álmodni s álmot adni.
Hortobágyon hegyet mászni,
cseresznyét szedni mely kút fenekén,
a lehetetlent kitalálni és
hazudni,
hazudni igaz mesét.
Szeretni, tudni kell.

Tudni kell
ágyat vetni szép szavakból
csókot lopni, adni-venni
bajt-bút feledni, feledtetni.
Szeretni, szeretni.
Szeretni kell.

Hetvenöt év után

Sejtés már csupán a volt sok barát,
mint út porában múltó lábnyomok,
mint emlék morzsák egy lakoma
után,
Szertehulltak, arcok, kézfogások...
Magamban a voltnincsről álmodok.

Nincs már hangos okoskodás
nincs harag, sem öröm,
nincs megbánás, vagy panasz.

Jó volt hozzám a sors
és feledni jó a bajt,
a fájó bánatást a vesztett álmokat,
a sok-sok reményt, ami jött és
elmúlt,
mint nyári zápor
tisztuló kék ég alatt.

Klárikával ketten, idegen partokon
hajótöröttek, elfeledve,
de veszve nem,
holdtöltét várva, hogy múljon az idő,
emlékek között a jót keresve
idézzük újra, néha ki se mondva
ami volt, vagy lehetett.

Újra zöldül a kert...
százszínű virág virít,
nyolc tuja nyúlik a magasba

hol előttem csak a semmi volt...
Ma reggel zajos
madársereg cseveg,
a nyárfalevél köntösét lebbentve,
a nyugati szél ünnepi zsoltárt dúdolt.

Hetvenöt év...
Csupán egy villanás a végtelenben,
de fárasztó, hosszú volt az út
és az elfutó tájak már
lassan összefolynak.

Ennyi az élet?
Majd jön az ősz,
lehull a virág, a sok levél,
marad a csupaszság...
Aztán jön a tél...

... de addig,
kertem hús ölén
emlék-füzérem morzsolom.

Hontalan Haikulánc.

*Mikor az ember ráeszmél,
hogy miért nincs már honvágya.*

Szomorú, de tény!
Koldussá lett a nép, hol
Bunkó a király.

Szomorú, de tény!
Rablók tanyája lettél
szegény hazám.

Szomorú, de tény!

Százezer vándorlegény
jobb sorsot remél.

Szomorú, de tény!
Az istenhívó gyűlöl,
más istenhívót.

Szomorú, de tény!
Már nem vágyom utánad...
Oh! Szülőhazám.

Én, Nosztradamusz

The party is over, vége a dáridónak!
Már felszáradt a vér a Vérmezőn,
sárgán virít a csörgő csonthalom,
kilőtt rakéták, rozsdás csövére szállt
a tépett szárnyú, fáradt unalom.
Szél se rezzen, se fény se árnyék,
üvölt a csend, leszállt az éj,

– ellopták a Napot a spekulánsok –

Death Valley mélyén nyüszít,
a bárgyú hívó, a kétkedő, a jó,
a vétkes, s mind, aki még maradt.
Remény sincs már, az is halott.
Ez az utolsó éjszaka, a nagy sötét,
mert a függöny végleg lehullt...
Nem lesz holnap, és nem lesz hajnal,
nem lesz több pirkadat.

– s a Mester?

'vannak még hibák' – legyint
s elmegy horgászni.

A vén rapper

Ürgeháton megszülettem
világ csavargója lettem
Száráz érben békát fogtam

óceánban lubickoltam
Volga vizén csónakáztam
Nebraskában hegyet másztam
Békéscsabán lázadoztam
Torontóban napot loptam
Angyalföld meg New York city
hogy ez a világ milyen picit.
Halleluja, halihó
Hull a hó a Himaláján
az a csúcs még várhat én rám
Ha megérem a száz esztendőt
megmászom a rusnya tetőt.

Csindaratta bum, ka-bum...

A kalap... a kalap!

Van nekem egy kalapom.
Ilyen kalap nincs senkinek
e széles, nagyvilágon.

Egy kínai masamód,
fonta, tűzte, varrta
szalmából.

Egy szalmakalap csináló zseni...
egy művész...

Ez a kalap egy klasszikus fejdísz.
Én nagyon szeretem ezt a kalapot!

Kilencvenben vettem
a vancouveri bolha piacon.

Meglátni és megszeretni
csak egy pillanat műve volt.

Öt dollárt kért a néne...

Kettőt adtam érte...

Istenuccse, ha valami,
hát ez megérte.

Viselem is büszkén már huszonöt éve.

Történt egyszer a vízesés körül,
a Niagarán.

Nyár volt, turista szezon...
kerülöm is, ha lehet
láttam már éppen eleget.
Szóval nem a látvány miatt,
de arra jártam,
arra vitt az utam...

Rám kiáltott egy amerikai...
texasi, hogy pontos legyek.
„MY FRIEND” harsogta
s a hátamra csapott,
kingilvánította nyilván,
hogy a barátja vagyok...
„HEJ... CSERÉLJÜNK KALAPOT!”
Csak bámultam, szó se jött a
számra...
néztem bután az Buba kalapjára.
Százdolláros, tíz gallonos
Statson... fehér,

az ezüst veretes,
csörgőkígyó szalag rajta
külön meg ér egy másik vagyont...
Ez az örült amerikai akar
cserélni egy ilyen kalapot?
Csak dadogtam...
Nem, uram a kalap nem eladó!
Nem csere-bere tárgy,
legyen az ajánlat bármily csábító,
az a fehér, cowboy micsoda
nem az én fejemre való...
Semmi pénzért nem adom...
én nagyon szeretem a kalapom!

Gyorsan eltűntem a forgatagban,
még félve, vissza-visszanéztem.
Lelki szemeimmel már láttam:
„Szenzáció! Szenzáció!”
Üvöltötték a lapok!

„Orvul lőtte le, fényes nappal
s a gyilkos megszökött,
a kalappal”

Meg sem álltam hazáig,
lihegve rogytam a küszöbre.
Hála az égnek, ezt megúsztuk...
mondom, s hallom...

Biz isten...

úgy éljek én,
hogy hallom, hogy
megkönnyebbülve,
egy nagyot
sóhajtott a kalapom.

Hát csoda, hogy szeretem a
kalapom?

Harminckilenc nyarán...

Harminckilenc nyarán
kondásnak adott el az apám
pengő nyolcvanér'
na, meg öt csomó túró,
fél liter tejföl volt a munkabér.

Tizennyolc süldő meg két koca
volt Sütő Lajos tulajdona,
Pokolfajzat!
Maga az ördög szülötte mindahány
húsz felé futott a húsz malac
s futottam én – a tarló sebezte
talpamat – míg gúnyos rőfögéstől
zenget a határ.

Tudós voltam én már számolásban
s mégis vagy tizenöt,
vagy a franc tudja hány,
de a húsz... az sose jött ki.

Én ott az Ürgeháti határban
tíz évesen megtanultam
úgy magyarosan, cifrán káromkodni.

Aztán vége lett a nyárnak,
szabadultam.

Tárt kapuval várt rám az iskola,
mire Ádám bácsi becsöngetett,
feledve lett a tizennyolc süldő
meg a két koca.

Lassan elült a zaj a tanteremben,
én még lejtettem egyet a padok elé
had lássa Kiss Rózsa az új cipőm.
Nyikorgott a talpa, kattant a sarka
az apám vette Nagyfaluba'...
– pengő nyolcvanér' –

A kör bezárul...

Leülni egy csendes zugba

hársfateát inni akácmézzel,
és emlékezni egy régmúlt, szép
tavaszra,
az lenne jó...

emlékezni az ébredő reményre,
újra hinni az új hitben,
az ígért szebb világban,
az lenne jó...

csevegni ismét
sok, sok kedves semmiségről,
és álmodozni hajnal hasadtáig,
az lenne jó...

feledni a sötét múltat...
jövőt látni,
mint akkor... régen,
az lenne jó...

De.

Künn csendben hull a koratéli hó.
Az elherdált évek húznak el felettem,
az ébredő remény már semmi,
az is csak volt.

Az új hit? Elhordott ósdi gúnya,
folt hátán folt...

A kör bezárul... ismét ég a fél világ...
és tagadva már az emberség,
hol gyűlölet zárja kapuját.

Szólt a hadúr...

A világot akarom!
És táborba szállt egy
soha nem látott gyilkos sáskahad.
Hulla jelöltek.
Újkori zsoldos szegénylegények,
kiknek a jövő nemzedék állit majd

sirató, emlék falat...

A szent olajföldre özönlenek
a dollár, a kereszt, a haza nevében
egy meggyalázott zászló alatt.

Mind a hősök, mind a gyávák...

Együtt – csak áldozatok –
mint azok kiket ölni jöttek.

Anyák, apák és gyermekek.

Hát nincs rend? Nincs józan bíró
ki álljt kiáltana?

Hogy törné össze fegyverük?

Vagy venné el a hadúr szavát,
hogy ne hallanánk azt a szüntelen,
hazug és ostoba dadogást?

Mert a mi szavunk ki nemet mond...
legyen milliónyi bár,

és az anyák siralma,
könnye már mit sem ér...
Hát legyen mind átkozott
ki Isten, a pénz és hamis dogmák
nevében ölni kél!

Írni kell!

Hát, igen.
Írni kell...
Klikkedi klikk kilakk...
Kattog a billentyű,
mint nyári zápor
ömlik a szó.
Az igaz, meg a hamis,
a csatornák szennye,
meg minden, ami jó.

De!

Mi lesz majd, ha egyszer
megszakad az áram,
s a milliárdnyi jel
a sötét semmibe hull?

Akkor
majd az utolsó tört ceruzavéggel
egy gyűrött irkalapra írd fel
csupa nagybetűvel,
hogy élt egyszer egy állat,
egy okos, mindentudó:
az ostoba ember.

Őszi reggel

Sem múltam, sem jövőm nincs,
múlnak napjaim számolatlanul.
Ha jön a reggel megyek, mert
menni kell, bejárni fájó tagjaim.

Hideg a szél, permet száll onnan,
hol zuhog a víz rengeteg.
Hűvös árnyékom az utamat állja,
de kerülném, rálépni nem merek.

Megállít, hogy visszanezzek, de
tudom,
ködbe vész az út mögöttem
– már felejtteni sem kell – nincs mit,
megrontva, szűzen öregszem.

Így békében, ketten, lépünk
egyet-egyet, vigyázva, fáradt
könnyedén...
kerülve babonás gonddal minden
járda repedést, buta reményt.

Istenkereső

Magamban, mostan gyakran az égre
nézek, keresem az Istent.

Na, nem a kegyetlen mindenhatót.
A festőt... a felhőből szobrot faragót.

A játékos, gyermek lelkű öreget,
ki elfáradva a világ bajába'

sutba vágja teremő jogarát
s elefántot formál meg kis cicát.

Ki lila tintával festi be a hegyeket,
vitorlást kerget játszi kedvvel

s kósza sirálynak emel
nagy paraszt süveget.

Rám kacsint napszemével tikosan,
mi tudjuk csak ketten, Ő meg Én,

E rozzant világ,

Kormányos nélkül

bolyong a mindenség tengerén

Embernek lenni, nem oly egyszerű!

A majom is tud két lábon járni,
a papagáj is tanul nyelveket.
Egy vadszamár is lehet elnök,
ha elég pénze van...
De sírni, szeretni,
békeességben magot vetni,
új kenyeret szelni, ölelni.
Testvért nem ölni?
Nem oly egyszerű embernek lenni.

Néhány szó a hazáról.

Elítéltek majd érte tudom,
de mit tegyek.
Hazám már régen,
olyan, mit elvártok tőlem,

nincs nekem.

A kis falut, hol születtem,
eltörölte a bölcs a közigazgatás,
ami maradt az is fájón idegen.

A nagyutcára már rá sem ismerek.
Hol régen a sok büszke karcsú akác,
édes-émlékes cirmos eper,
meg nyárfa állt...

Most semmi!

Magányos, borzas varjú károg
a csupasz villanypóznán...

Kár, kár, kár...

Gyermekkorom kis hazája volt, nincs
s károg a varja...

nem a múltat, a jelent siratja.

KÁR.

Az öreg temetőt felverte a gaz.
Fejfák, régen - holt ősök
emlékeztetője nevekkel,

mint engem tart
számon a világ –
már térdre rogyva porlad.
Útját vesztet hangya
sietve fut rajta át,
keresve, kutatva, mint jómagam,
hazátlan, hontalan.

Ez lenne hát, hol élni és halni kell?

Dólt kerítés mögül
gyanakvó szempár kísér,
Nincs se adjon, se fogadj isten...
Sem ember, sem föld itt engem
nem takar, nem ápol.
Megyek lehajtott fővel, én az idegen,
mint a kitagadott, a szülői házból.

Barát sincs már,
vagy holt, vagy részeg,
vagy szégyen pirítja,
hogy még mindig megvagyok,
jobb lenne tudni talán,
– ha már sem hazafi sem hívő
nem lett belőlem –
hogy csak voltam,
leírva, elfelejtve, mint selejtes áru
a veszteség oldalon.

Hazám, hol otthonom.
Otthonom, hol a kalapom
a szögre akasztom.
Hazám ez az íróasztal
álmok szülője, temetője,
ez a cellányi szoba,
a néma, írott társak a
könyvespolcomon.

Hazám a szó. A Nyelv.

Az még megmaradt, minden más
csak emlék, jó is nem is.

Ez az élet. Nem panaszkodom.

Bűnöm, hogy élek.

Halni kellett volna tán,
októberem ködös hajnalán...

De élek – ez már visszavonhatatlan

–

s ha majd lejár az időm,
egy kedves idegen
takarja majd rám a szemfedőm.

in memoriam

Gáli József

Gyakran gondolok rá...

mikor zimankós téli utcán
arcomba vág a szél,

ha fázom, ha meleg
szobára vágyom.

Ha packát hagy a tollam
a silány papíron,
ha aggódom...

Rá gondolok.

Bár ma már nem gond a lakbér,
magam főzöm a feketét
s sapkám is akad nem is egy...
nyútt kabátra már
gombot nem varrok.

De ha félek...

még ma is rá gondolok.

Néha, szinte hallom,

mint régen a

ködös pesti utcát róva,

mesét álmodva

mondja:

"... majd egyszer

ha minden jó lesz..."

De nem lett!
Kétlem, hogy
lesz-e,
derül-e még
egy békés hajnal
a Szabadsághegyre.

Haiku

Ha álmod szövik,
EMBERT látok pucéron.
Ártatlant és jót.

Macskám enni kér.
Adok, majd ajtót nyitok.
Még hasznos vagyok.

Új ezred köszönt!

Nem stoppoljuk a zoknit
a szemét előtt.

Ma dühöng a szél,
ajtómon a múlt kopog
a holnaptól fél.

Társat keres a
magány, jó szót és csókot...
Csattan a pofon.

Hazug világban
ritka kincs az igazság
fel sem ismered.

Vallásos haiku

Theo-logika

A legtöbb istent
az ateisták, csak úgy,
heccből kltreálák.

Istennek tetsző cselekedet

Pedofil papokat
egy vödör szentelt vízzel
tisztára mosni.

Sovány vigasz

Szegény zsidóknak,
Se Mohamed, se Krisztus
Csak egy csupasz fal.

Kényszer megoldás

Elfogyott a sár?

Ádám-borda halihó...
Nőnek az is jó

*

Ketten a vonaton.

Megy a vonat, gyorsan,
mert ő a bécsi gyors.
Az egyik első osztályú kupében
két ember ül, némán...
csak a vonat zakatol.
Zaka ta. Zaka ta, Zaka ta...
Az egyik vörös szőke, göndör,
a másik fekete... lenne,
ha nem lenne kopasz.
Olyan szomorú mind a kettő.
A szőke szólal meg először
– Szinten zenész?

- Szolgálatjára... hegedűs.
- Viola... bök a mellére a szőke...
- Az jó, kevesebb a konkurencia ... - mondja a kopasz.

Az szőke a kezét nyújtja - Kertész Jenő.

- Lakatos Lajos... így a másik.
- Zaka ta, Zaka ta, Zaka ta zak.
- Hova, hova?
  - Anglia- szól a Jenő.
  - London? Royal?
  - Ah, Edenborough, Skót.
  - Az se rossz.
  - Jobb, mint a semmi...
  - ... s maga?

A kopasz, szinte bocsánatkérő gesztussal

- Párizs... Moulin Rouge. Favágás ... de jól fizet.

– Az jó.

– Család? – kérdi a kopasz.

– Még Pesten – int maga mögé a szőke... – Egyenlőre!

– Értem.

Zaka ta, Zaka ta, Zaka ta zak.

Megy a vonat, mind gyorsabban és gyorsabban mert ő a bécsi gyors... s
kint az ablak mögött elfut a vidék.
Alkonyodik Magyarországon.